

то тя трѣбва да издържи надъ вкоренилото ся зло. Мимоходомъ тукъ може да забѣлѣжиме, че извѣстната ни теория на постѣпенността е основанна на просто недоразумѣние: введената реформа принася плодовѣтъ постѣпенно — това е вѣрно, това го казва и най елементарната логика на здравия смисълъ; но нашитѣ публицисти и мислители, като не разбрали работата, видѣли само, че *реформа и постѣпенно* стоятъ наредъ; тѣ свързали тѣзи двѣ души по своему и станали да доказватъ, че реформата трѣбва да ся ввожда въ животътъ постѣпенно, т. е. не въ видъ на органическо и обмислено цѣло, а въ видъ на отдѣлни кжсчета, които нѣматъ никакъвъ самостоятеленъ смисълъ. Зърното ся обръща въ растение не изведнѣжъ, а постѣпенно; изъ този общественъ фактъ извѣли онова своеобразно заключение, че трѣбва да ся тура въ земята не цѣлото зърно, а изначало едно кжече, послѣ малко време, друго, — послѣ трето, и до тогава, до като изъ кжсчетата ся не състави цѣло зърно. Може би отъ такъвъ способъ съяние отрекомендованъ отъ нашитѣ публицисти, дѣйствиелно ще израсте богата жъртва. Не зная. Нека този въпросъ го рѣшаватъ компетентнитѣ специалисти.

IX.

Въ селата, гдѣто бѣдствията на феодалния битъ ся чувствували отъ всичко най силно, зе-